

De Kring

DE KRING

SHELENA SHORTS

De Kring
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Shelena Shorts
Oorspronkelijke titel: The Syndicate
Vertaling: Rebecca van Kaam

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Opmaak binnenwerk: Storm Designs
Tekstredactie: Marieke Veringa en Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave september 2022
ISBN 978-94-93265-29-5
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

DE AANKOMST

Terwijl ik door de achterste gang loop, overdenk ik onze twee belangrijkste doelstellingen. Eén is om beter te zijn dan het doelwit, de ander om trouw te zijn aan het Genootschap – en met beide ben ik het helemaal eens. Waar ik het minder mee eens ben, is een telefoontje met een oproep voor een privé-audiëntie met Henri om middernacht, precies op de avond van onze volgende bijeenkomst.

Het landgoed van mijn ouders is tegenwoordig het epicentrum van het werk van het Genootschap in Noord-Amerika. En ook al is het huis via geboorterecht van mij, mijn eerbied voor onze code en mijn meerderen zorgt dat ik instem. Dat is ook vandaag niet anders.

Omdat ik weet dat Henri mijn irritatie kan voelen, begin ik tot tien te tellen zodat ik gefocust overkom als ik bij zijn kantoor kom. Als ik daar aankom, staat de deur al open zodat ik zonder kloppen naar binnen kan lopen.

Achter het bureau zit Henri, de oudste en machtigste van onze groep. Zijn stoel is naar de muur gericht, maar ik zie zijn gebruinde, gerimpelde handen op de armleuningen rusten. Hij begint zachtjes met zijn linkerhand op de leuning te tikken, maar

voor het getrainde gehoor van mij en alle andere Wachters had het net zo goed een dreun kunnen zijn. Ik weet dat hij mijn aanwezigheid kan voelen en wacht respectvol tot hij zich langzaam omdraait en mijn kant op kijkt.

‘Mijn beste Vasile, kom binnen – en doe de deur achter je dicht.’ Ik doe wat hij vraagt en ga tegenover hem zitten. ‘Ik weet dat deze meeting erg ongewoon is, maar we gaan een van onze meest beproevende tijden tegemoet. We zullen in onze taken nu meer dan ooit op de proef worden gesteld.’

Ik schuif op en neer in mijn stoel en probeer de strakke lijnen van Henri’s gezicht te ontcijferen. ‘Jij bent onze meest betrouwbare, meest efficiënte kracht. En ik zou je mijn leven toevertrouwen. Dat zouden we allemaal doen.’ Dat verbaast me, want zover ik weet hebben we alles gewoon onder controle.

‘Ik begrijp het niet,’ zeg ik. ‘Alles is geregeld. We vervullen ons doel.’

‘Ja, dat is zeker zo. Maar de Zieners zien een toekomst waarin niet alleen burgers gevaar lopen, maar ons Genootschap ook. Er is me verteld dat we op de proef gesteld gaan worden, meer dan ooit eerder het geval was.’

‘Maar waarom vertel je dit aan mij? Waar zijn de anderen?’ De Amerikaanse Kring telt acht leden; ik vind het dan ook gek dat Henri mij privé wil spreken. Dingen die over het Genootschap gaan, worden normaal alleen besproken tijdens de Kring, in het bijzijn van iedereen.

Ik open mijn mond om nog meer vragen te stellen, maar Henri houdt zijn hand op om me te stoppen. ‘Omdat,’ zegt hij, ‘jij de volgende bent om de Kring te leiden. Ik moet weten dat je zult doen wat nodig is om je missie te volbrengen.’

Ik leun naar voren, een beetje geïrriteerd dat daar enige twijfel over zou bestaan. ‘Natuurlijk doe ik dat.’

Na even kort nadenken staat Henri op en loopt hij om het bureau heen. Als hij achter me staat, legt hij zijn handen op zijn

schouder. ‘Goed. Ik wist dat ik op je kon rekenen. Nu, luister eens... de Zieners zien een Wachter afdwalen.’ Ik wil me omdraaien, maar Henri houdt me in bedwang. ‘Vasile. Luister.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat zou geen een van ons doen. Het Genootschap is toch te belangrijk?’

Henri heeft een zweem van een glimlach op zijn gezicht als hij mijn vraag beantwoordt. ‘Ik wilde dat dat waar was, maar de Zieners hebben altijd gelijk.’

Ik probeer de neiging om me naar hem toe te draaien te onderdrukken en reageer zonder nadenken. ‘Wie?’

‘Dat weten we niet.’

‘Niemand van mijn broeders zou het Genootschap verraden. Dat weet ik zeker.’

Henri klopt zachtjes op mijn schouder en gaat dan voor me staan. Hij leunt tegen het bureau, zucht langzaam en schudt zijn hoofd daarna net zo langzaam. ‘Vasi, je weet enkel wat onze Zieners voorspellen.’ Zijn kenmerkende witte haar en lichtblauwe ogen in combinatie met zijn zongebruinde huid geven hem een innemende, goddelijke wijze uitstraling. Het heeft geen zin om aan hem te twifelen, dus buig ik mijn hoofd en knik ik instemmend.

‘Daarom,’ gaat Henri verder, ‘heb ik jou hierheen laten komen. Het is jouw verantwoordelijkheid om te zorgen dat het Genootschap het verraad ongeschonden doorstaat. Je kunt ons nooit teleurstellen en je moet het Genootschap te allen tijden beschermen. Koste wat het kost.’

Hoezo, koste wat het kost? Ik denk na over mijn lot om de mensen te beschermen en mijn vaders wensen te vervullen, maar altijd als ik Henri’s orders hoor, wil ik er ergens tegenin gaan. Niet tegen het Genootschap, maar tegen zijn autoriteit. Ik knik alleen maar, zonder hem een verbaal antwoord te geven. Daar neemt hij geen genoegen mee.

‘Begrijp je me?’ dringt hij aan.

Ik dwing mezelf om hem te antwoorden. ‘Ik begrijp het.’

‘Prima, ik wist dat je het zou begrijpen. Zoals je weet, zijn de Zieners onderweg en is er morgen een Kring. Dan krijg je je volgende opdracht. Je moet echt op je hoede zijn, want vergeet niet dat één van de Wachters een bedreiging voor ons bestaan vormt. En we weten niet wanneer. Vertrouw niemand, wees waakzaam en alert.’

‘Ja, meneer.’

Henri loopt stilletjes naar de andere kant van het kantoor en opent de deur in een stille uitnodiging om de kamer te verlaten. Terwijl ik hem voorbijloop, kijk ik in de ogen van onze leider. Ik verwacht de vastberaden blik te zien die al onze Oudsten hebben, maar iets in zijn blik bezorgt me een naar gevoel.

Het Genootschap wordt al eeuwen bedreigd, maar nog nooit eerder door één van onszelf. Ik zou het dan ook niet gek vinden als dat Henri zorgen baart, maar daarvan zie ik helemaal niets terug in zijn blik.

Tijdens mijn terugkeer naar mijn kamer wens ik dit keer niet alleen dat mijn vader er nog was; ik heb hem nu ook echt nodig. Door zijn training zijn mijn vaardigheden niet te evenaren. Op achttienjarige leeftijd ben ik nu al de beste sluipmoordenaar van de Wacht. Niet omdat ik de sterkste of de snelste ben, maar omdat ik sterk genoeg ben, met daarbij mijn vaders instinct en intelligentie.

Ik schaam me niet om het te zeggen, ik ben gewoonweg de slimste en meest betrouwbare broeder in het Genootschap en daar oogst ik veel respect mee. Het helpt ook dat mijn bloedlijn de oudste is in onze soort. Mijn plicht uitvoeren is mijn eerste natuur. Mijn broeders niet vertrouwen; dat is een heel ander verhaal. Totaal niet natuurlijk. Hoe ik om moet gaan met een mogelijke bedreiging vanuit de Wachters is niet iets dat mijn vader me geleerd heeft. Eigenlijk zijn er heel veel dingen die mijn vader, ooit de leider van het Genootschap, me niet heeft kunnen leren.

Ik ben niet alleen de jongst aangestelde Wachter, ik ben ook de enige waarvan beide ouders overleden zijn. Ze werden allebei

vermoord toen ik vijftien was. Alles wat ik weet, leerde ik vóór hun moord. Daarna heb ik ieder aanbod om dingen te leren in de wind geslagen, waardoor mijn vaardigheden nog zoveel meer opvallen dan die van alle anderen. Het voelt daardoor wel alsof mijn vader dichtbij blijft – of zoals ik er zelf graag over denk, alsof alles hetzelfde is gebleven. Ik ben in gedachten precies de persoon waarvan ik denk dat mijn vader wilde dat ik was.

Soms hebben mensen binnen het Genootschap zelfs een *dé-jà-vu* moment; ze zeggen dat ik als twee druppels water op hem lijk. Lichte huid, lichtbruin haar en lichtbruine ogen, die van kleur lijken te veranderen met de kleur van de kleding die ik draag. Het is eng voor ze om te zien dat ik niet alleen zoveel op mijn vader lijk, maar dat ik me ook net als hij gedraag – zelfs drie jaar na zijn dood.

Ik kan niet anders dan mijn herinneringen aan hem overdenken terwijl ik mijn kamer inloop en op mijn bed ga liggen. Mijn kamer is een van de vele vertrekken in het eeuwenoude landhuis in Franse stijl, maar de ruimte is simpel ingericht. Geen foto's, geen felle kleuren op de muur. Alleen de basisdingen: een bed, een bureau met een laptop, een kleine leeslamp en een boekenkast. De muren zijn afgewerkt met eikenhout, zo gebeitst dat het bij de donkere eiken vloer past.

Het ijzeren bed staat in de hoek, zodat er zoveel mogelijk ruimte over blijft. Het bed zelf is al tientallen jaren in mijn familie en is nu bijna te klein voor me. Met mijn één meter negentig kan ik me onmogelijk helemaal uitstrekken op het oude bedframe, maar ik weiger om het weg te doen. Voor mij is het een van de manieren om de herinneringen aan mijn bloedlijn in leven te houden.

Het duister brengt meestal vredige gedachten met zich mee, maar mijn hoofd blijft vanavond maar op volle toeren draaien. *Vertrouw niemand.* Eén van de Wachters zal ons verraden? Ik kan Henri's woorden maar niet van me afschudden en ben dan ook blij om de voetstappen van mijn zus richting mijn kamer te horen.

Rosie is zeventien en het jongste lid van het Genootschap, maar haar talent is niet de enige reden dat ze benoemd werd in ons gezelschap. Ze kreeg haar rol als mijn Verkenner omdat ik het niet anders wilde.

Binnen het Genootschap is het traditie dat de jongens bij de Wacht gaan als ze achttien worden. Onze enige taak is om te jagen en moorden wanneer dat van ons gevraagd wordt. De meisjes kunnen Ziener of Verkenner worden, of juist een stille vennoot. En omdat Rosie de toekomst nog niet kan zien als ze er middenin zou staan én ze zich altijd overal mee wil bemoeien, werd ze Verkenner. En ik wilde dat ze met mij samen zou werken.

Dat de Oudsten al overwogen om haar een jaar eerder te initiëren, zegt al genoeg over mijn waarde. Ze hebben me nodig als Wachter, en als wat de Zieners voorspellen waar is, hebben ze me nu meer nodig dan ooit.

Ik hoor haar zangerige stem als ze dichterbij mijn kamer komt. ‘Oh, broer, waar zijt gij?’

Ik doe geen moeite om te antwoorden, want ik weet dat ze twee keer klopt en vervolgens toch gewoon binnenkomt.

Als op commando komt ze de kamer binnen. ‘Hal-lo? Hoorde je me niet roepen?’

Ik ga rechtop zitten en glimlach lichtjes. Het zien van mijn enige echte, nog levende bloedverwant doet zelfs de meest serieuze gedachten verwateren.

‘Ja, maar waarom zou ik reageren als ik weet dat je toch gewoon binnenvalt?’

Zonder te wachten of ik aan de kant ga, laat ze zich naast me op het bed vallen. ‘Oh, grote broer. Als je nou eens als een echte heer naar de deur kwam om die open te maken, dan hoefde ik helemaal niet zomaar binnen te vallen.’

‘Tja, ik ben geen heer, dus dat gaat niet gebeuren. En noem me eens geen grote broer.’

‘Maar dat ben je toch. En ik weet dat je dat fijn vindt. Want hoe

groot ben je, twee en een halve meter ofzo?’

‘Nog net niet.’

‘Het zal wel.’

Ik moet lachen en wil bijna het licht aandoen zodat ik haar wat beter kan zien. Ze lijkt op onze moeder, met haar donkere haar en ogen in de kleur van chocolade. Ze is ook lang en atletisch gebouwd, maar ze houdt haar nagels liever netjes in plaats van het gevecht aan te gaan met beestachtige figuren, zoals ik dat doe. Daarnaast zou ze dan niet eens rechtop kunnen blijven staan, al zou ze dat nog zo graag willen.

‘Wat kom je doen?’ vraag ik.

Ik voel haar doordringende blik zelfs in het donker. ‘Ik ben je Verkenner, weet je nog? Wat denk je anders dat ik allemaal aan het doen was?’

‘Rosie, er is niets om te verkennen. De Zieners zijn er morgen pas. We hebben momenteel geen opdracht.’

‘Denk je dat ik niets met mijn talenten doe als er geen Halfbloed gesignaleerd is? Je weet toch wel beter, Broer. Ik sta altijd op de uitkijk.’

‘Oké, ik geef op. Wat heb je gezien?’

‘Niets.’

Ik rol met mijn ogen en wil mijn punt nog een keer duidelijk maken als ze zichzelf verbetert. ‘Nou ja, misschien toch wel.’

‘Oh, wat dan?’

‘Oké... Ik sloop naar binnen nadat ik, ja, nadat ik bij een vriend geweest was, en ik dacht dat ik een Ziener binnen zag komen via de Westelijke entree. Daarom kom ik nu al bij je langs, om te kijken of jullie je opdracht misschien ook al eerder gekregen hebben.’

Ik ga rechtop zitten en doe het licht aan.

‘Je zag een Ziener? Vanavond? Hier?’

‘Ik denk het wel.’

‘Wie zag je?’

‘Tja, ik zag niet echt de Ziener zelf, maar ik zag een Schaduw.’

‘Wie?’

‘Dat kon ik niet zien.’

Ik zucht, gefrustreerd door haar vage verslag. ‘Rosie, hoe wist je dan dat het een Schaduw was?’

‘Ik zag het gewoon aan de manier waarop ze liepen. Waarom doe je hier allemaal zo gespannen over?’

Ik weet dat de Zieners niet voor morgenmiddag zouden arriveren, het slaat dus helemaal nergens op dat er een vroeger zou zijn. En dat het bij de Westelijke entree was, dat zit me ook niet lekker. Want dat is de ingang bij het kantoor van Henri. Eén van de regels van het Genootschap is dat alle meetings publiekelijk plaatsvinden.

De enige reden dat we al zo lang bestaan, is de verbroedering die onze voorouders eeuwen geleden geïmplementeerd hebben. Niemand doet zomaar zijn eigen ding, en door onze eed om te overleggen en alle beslissingen samen te nemen, staan we samen altijd sterk. Als een verenigd front. Er zijn nog nooit geheime bijeenkomsten geweest. Behalve dan die waarbij ik net zelf was. En als mijn zus gelijk heeft, kwam het totaal vandaag dan ook al op twee op één avond.

‘Hallo?’ Rosie zwaait met haar hand voor mijn gezicht om mijn aandacht te vangen. ‘Wat is er met je?’

‘Ik weet het niet. Maar vertel het me maar als je nog iets ziet.’

Ze rommelt door haar tas en stopt een stuk kauwgom in haar mond. ‘Zeker weten.’

Ze staat op om weg te gaan maar draait zich toch om. Haar paardenstaart zwaait met de beweging over haar andere schouder. ‘Je weet dus niet wanneer we weer op jacht gaan?’

‘Nee zusje. Maar ik heb het gevoel dat we daar morgen meer over horen.’

Ze verplaatst enthousiast haar gewicht naar haar tenen en huppelt mijn kamer uit.

Sinds de eerste keer dat ik een Halfbloed vermoordde, is slapen

niet mijn sterkste punt, maar ik dwing mezelf om te ontspannen in de hoop dat ik morgen bij de Kring wat meer antwoorden krijg.

De eerste Ziener arriveert om drie uur. Adela, een kleine slanke vrouw met vurig rood haar, is mijn peetmoeder. Ik kijk er altijd naar uit om haar weer te zien. Ze stapt uit een zwarte Range Rover, haar Schaduw in haar kielzog. Ze zijn allebei helemaal in het zwart.

‘Vasile! Oh, lieverd. Ik heb je echt gemist.’

‘Adela.’ Ik kus haar wang. ‘Kan ik je helpen om iets te dragen?’

‘Zeker niet. Waar denk je anders dat ik Eugen voor heb?’

Ik draai me naar haar Schaduw. ‘Eugen. Leuk om je te zien.’

Eugen zucht en glimlacht. ‘Ook leuk om jou te zien, broer.’ Hij geeft me een stevige omhelzing en we lopen gezamenlijk naar het huis. Als Schaduw is Eugen verantwoordelijk voor de bescherming van Adela. Oudere Halfbloeden hebben namelijk ontdekt dat Zieners hun locatie kunnen voorspellen, en het is dan ook niet ongebruikelijk dat Zieners hun doelwit worden. Daarom worden Zieners altijd beschermd. Sinds Eugen de Wacht een paar jaar geleden verliet, dient hij als Adela’s Schaduw.

Ook al is hij geen broer als in bloedverwant, hij is wel mijn Genootschapsbroeder. En dat voelt eigenlijk precies hetzelfde. Adela loopt langzaam voor ons uit, dus pak ik mijn kans. ‘Ik zie dat ze geen steek veranderd is,’ fluister ik.

Eugen knipoogt. ‘Ik zou het ook niet anders willen.’ Ik trek mijn wenkbrauwen op, dus hij gaat snel verder. ‘Laten we maar zeggen dat het leven nooit saai is met haar.’

‘Ik hoor jullie wel,’ grapt Adela.

We lachen, en het zal waarschijnlijk even duren voor we dat opnieuw doen. Als actief lid van de Wacht sta ik op het punt om te horen waar ik een Halfbloed kan vinden, en dat betekent dat de pret over is.

Nadat ik Adela en Eugen naar hun kamers geholpen heb, blijf ik bewust kijken en tel ik hoeveel Zieners er nog arriveren. Dat zijn er, inclusief Adela, vijf. Ik hoop de vroege gast te kunnen ontdekken door te elimineren wie er nu aankomen.

Ik ga met een boek in de woonkamer naast de hoofdingang zitten. Camelia arriveert als eerste met haar Schaduw Paul. Even later volgen Joanna en haar Schaduw Jean. Maar zowel Dorina als Ramona komen allebei niet door de deur.

Ik wacht verward zo lang mogelijk tot Rosie me komt halen. ‘Vasile, het is tijd. Je moet je omkleden.’

‘En de Zieners die er nog niet zijn dan?’

Rosie trekt een gezicht. ‘Hoezo? Ze zijn er allemaal al.’

‘Ik heb Dorina en Ramona allebei nog niet gezien.’

‘Ze zijn er wel.’

Ze begint me aan mijn arm omhoog te trekken, maar dan dringt tot haar door wat ik bedoel. ‘Wacht even,’ zegt ze. ‘Je wacht om te zien wie er vandaag niet aankwam, omdat je wilde weten of ik gisteravond gelijk had?’ Ik ga niet tegen haar in.

‘Ik wist het!’ brengt ze bijna sissend uit. ‘Wie? En wat betekent het?’

Ik voel dat ze zo’n duizend vragen heeft, maar mijn hoofd kan die van haar bovenop al die van mij niet meer verwerken, dus onderbreek ik haar.

‘Rosie, ik ben gewoon nieuwsgierig. Rustig aan. Ik weet zeker dat we er zo tijdens de Kring meer over horen.’

‘En daar kom je hartstikke te laat voor als je nu niet opschiet.’

Het is traditie voor het Genootschap om zwart te dragen, dus ga ik snel naar mijn kamer om me om te kleden. Mijn zwarte hoodie en joggingbroek zijn zeker iets te casual, maar het kan op zich nog prima.

Om zes uur loop ik richting de westelijke hal, de kelder in en naar de kamer waar de Oudsten en Zieners op me wachten. Ook al loop ik deze route al voor de vijfde keer, het voelt iedere keer

weer als de eerste keer. Een beetje gespannen en huiverig.

Ik ben bijna bij de sierlijk uitgesneden houten deur als ik acht Verkenners en vijf Schaduwen zie staan. Zij horen niet bij de vertrouwelingen van de Kring. Niet omdat we ze niet vertrouwen, maar omdat zij hun orders direct van hun Wachters krijgen.

Ik geef mijn broeders en zusters een respectvol knikje en open de deur. Binnen zitten vijftien hooggeplaatste Genootschapsleden, allemaal wachtend op mij – het zestiende lid. Ze draaien zich meteen allemaal mijn kant op.

‘Dat werd eens tijd,’ roept Daniel. Hij heeft ook een joggingbroek aan. Hij is maar een jaar ouder dan ik en zeker weten mijn meest gewaardeerde mede-Wachter. Onze moeders waren onafscheidelijk, en hoewel Henri zijn vader is, zijn we beste vrienden. Ik denk dat we er allebei net zo’n hekel aan hebben om orders van die man aan te nemen. Ik glimlach bij de gedachte.

Iemand rechts van me schraapt zijn keel. Alexandru. Arrogante Alexandru. Hij is zo over de top in zijn doen en laten, van zijn Mercedes tot zijn designer ondergoed. Hij leeft een luxeleventje en is niet bang om dat te laten zien. Want ja, wat kon iemand hem ook maken? Toen hij nog op de middelbare school zat, probeerde een jongen hem uit te dagen. Alexandru brak met één klap met een open hand de neus van de jongen. Daarna stuurde hij hem de rekening van de stomerij omdat er bloed op zijn mouw gekomen was. Hij had er geen enkel probleem mee om te doen en te zeggen wat hij wilde, want hij heeft het geld en het ego om ermee weg te komen.

Als hij mijn broeder niet was, zouden we geen enkele band hebben. Maar dat hou ik liever voor mezelf. Want als het erop aan komt, zou hij achter me staan. Daar heb ik geen enkele twijfel over.

Ik verontschuldigd me voor mijn dertig seconden te laten entree en ga op mijn plek zitten. De Kring is zo opgebouwd dat de drie Oudsten – Henri, Stefan en Valentijn – op een soort verhoging

zitten zoals bij een preekstoel. Hun stoelen zijn tweehonderd jaar oud, handgemaakt van mahoniehout met groene fluwelen bekleding.

Uiteraard zit Henri in het midden, want hij is de numărul unu. Drie jaar geleden zat mijn vader nog op die stoel, maar ik schud die gedachte snel van me af. De dingen zijn gewoon zoals ze nu zijn. Mijn vader is er niet en ik ben nog niet klaar, bereid of gekwalificeerd om de leiding te nemen. Daarom probeer ik maar dankbaar te zijn voor dit werkende back-up plan.

Mijn ogen dwalen naar de rij stoelen voor me. De Zieners zitten in een soort halve cirkel, hun gezichten gericht naar de Oudsten. De acht Wachters, waar ik ook bij hoor, zitten in een langere ronde rij achter hen.

Ik ga meteen op zoek naar Dorina en Ramona, die er allebei toch echt zijn – ondanks hun mysterieuze aankomst. Het is verleidelijk om te op hun schouder te tikken en te vragen waarom ze in vredesnaam ‘s nachts door de gangen sluipen, maar dat is niet de taak van een Wachter. Wij moeten alleen maar luisteren als Henri begint te praten. Daarom werp ik eens een blik op mijn mede Wachters. We hebben allemaal een eigen kamer in het huis, maar de oudere leden, Alexandru, Nicolae, Ovidui en Simon, hebben iets verderop een eigen huis. Ze zijn geen van allemaal getrouwd, maar het geeft ze wel de vrijheid om bijvoorbeeld te daten. Zelfs Stefan en Valentijn, die beide al over de zestig zijn, zijn niet vies van mooie vrouwen. Ze zijn allebei al meer dan eens getrouwd geweest.

Daniel (die liever Dani genoemd wordt), Andre, Petric en ik wonen hier wel allemaal nog fulltime. We zijn allemaal nog geen eenentwintig en we zijn geen van allen bezig met hoeveel onze kleding kost of hoeveel meisjes we kunnen versieren. We willen gewoon een potje rugby of basketbal doen en vechten. Ik denk dat dat ook is waarom wij allemaal sneakers aan hebben en onze oudere broeders een voorliefde hebben voor chique lederen schoenen.

Ik moet glimlachen en schud mijn hoofd, hopend dat ik maar nooit op ze ga lijken. Op dat moment begint Henri te praten, wat me herinnert dat we hier zijn voor serieuze zaken.

‘Goedenavond,’ zegt hij. ‘Het doet me goed om mijn familie hier te zien, zo mooi, wijs en klaar voor de uitdagingen die onze wereld te wachten staan. Alleen dit jaar al heeft onze afdeling zesendertig Halfbloeds uitgeschakeld, en ons bestuur kan daar niet dankbaarder voor zijn.’

Als ik naar onze Ziener kijk, zie ik bij sommigen de verontrusting in hun ogen. Maar ik beloof jullie: wees niet bang. De Halfbloeden die jullie zien, zullen spoedig geëlimineerd worden, we zullen de mensen blijven beschermen en opnieuw zegevieren.

‘Nu wil ik jullie vragen om de ogen te sluiten en jullie visioenen voor de geest te halen. Herinner wat je gezien hebt, concentreer je op die beelden.’

Henri staat op en geeft Valentijn een handvol zwarte pennen en Stefan een stapeltje perkament. Ze lopen samen de trapjes van het platform af.

‘Oké,’ gaat Henri verder. ‘We geven ieder van jullie je spullen en zijn getuige van de beelden die God jullie heeft getoond, beelden die verschijnen op het papier. Deel met ons wat je ziet. Deel met ons wat je weet. Deel met ons wat er gedaan moet worden.’

Iedere Ziener pakt zijn of haar pen op en begint te schrijven. Adela, mijn peetmoeder, schrijft vol overgave en is altijd als eerste klaar. Ik kan het moeilijk zien, maar het lijkt erop dat ze drie pagina’s vol heeft geschreven. Dat betekent dat er drie namen zijn.

Camelia en Joana schrijven langzaam, hun ogen gesloten. Bijna alsof ze moeite hebben met het zien van het visioen. Als ze klaar zijn, ziet het er naar uit dat ze allebei twee papieren hebben. Zeven namen tot nu toe; ik ga dan ook rechtop zitten.

De volgende waar ik naar kijk is Ramona, die nu vrij snel en doelbewust aan het schrijven is. Als ze klaar is, liggen er vier pagina’s. Dorina is de laatste, zij zit nog met haar ogen dicht. Vanaf

mijn plek kan ik moeilijk zien wat er op haar schoot ligt, maar het lijkt alsof ze al een paar pagina's volgeschreven heeft. Maar iets lijkt haar op te houden. Misschien een visioen dat ze niet kan begrijpen of zich niet goed kan herinneren. We wachten allemaal tot ze klaar is. Uiteindelijk doet ze vermoeid haar ogen open en zucht ze diep. Voor het eerst ooit zie ik haar hand trillen terwijl ze haar laatste dingen opschrijft. Als ze klaar is, bedankt Henri haar en geeft hij haar een schouderklopje. Vijf pagina's.

Dat maakt een totaal van zestien pagina's. Dat betekent dat er zestien Halfbloeden gesignaleerd zijn. Ik ben met stomheid geslagen. Dit is verreweg het hoogste aantal in één maand. Niet zo gek dat Ramona er zo geschrokken uitziet. Ik voel me er zelf ook wat ongemakkelijk bij. Een Halfbloed vermoorden is geen kleinigheidje, en zestien gedeeld door acht is een gemakkelijke rekensom. Ik adem eens diep in. Ineens dringt tot me door dat we in één roulatie twee Halfbloeden uit moeten schakelen. Voor de eerste keer ooit. Nog iets waarop mijn vader me nooit heeft kunnen voorbereiden.

2

DE EERSTE

Als Henri alle papieren verzameld heeft, legt hij ze op de tafel die tegen de achterste muur van de kamer staat. We kijken toe hoe ze samen komen onder het symbool van het Genootschap dat aan de muur hangt: een groot, rond, smeedijzeren labyrint. Het is het symbool van onze levens. Het hangt overal: op de muur, op meubels door het hele huis. We hebben er zelfs allemaal een tatoeage van op onze biceps, zodat we voor altijd herinnerd worden aan wie we zijn. Het duurt maar even voor Henri, Stefan en Valentijn gezien hebben dat er geen enkele naam dubbel op de papieren staat. Daarna neemt Henri de namen ter controle over in ons logbestand en vraagt hij de Wachters om op te staan. Zo blijven we staan tot we een voor een naar voren worden geroepen om onze opdracht te krijgen.

Omdat ik de laatst nieuwe toevoeging aan de Kring ben, ben ik als laatste. Als het mijn beurt is, doe ik de kleine papertjes in mijn zak. Het maakt niet echt uit wie ze zijn. Het is werk en zo ga ik er ook mee om als ik de Kring ooit verlaat. En zo laat ik het voor nu ook even. Als ik weer zit, gaat Henri verder met zijn praatje over het vertrouwen dat hij in ons heeft en dat hij zeker weet dat we zullen slagen. Ik kijk naar mijn broeders. Andre en Petric kunnen

bijna niet meer stilzitten, zo erg kijken ze ernaar uit om aan het werk te gaan. Alsof het pitbulls zijn die eindelijk hun hok uit mogen. Ze vinden het geweldig om een Halfbloed uit te schakelen. Ze zijn goed in de aanval, maar daardoor zijn het ook ongeleide projectielen.

De overheid verwacht dat we onze zaken privé houden. De Halfbloeden lopen al een paar honderd jaar rond op deze aarde, maar ze zijn pas sinds kort echt met grote aantallen. De overheid weet van het bestaan van het Genootschap, maar het gewone volk weet er niets van. De Halfbloeden gelukkig ook nog niet. We schakelen ze uit voor de overheid, zij betalen ons en zo hoeft niemand te weten dat de Halfbloeden een bedreiging vormen voor de wereldbevolking. Alles is geregeld, maar Andre en Dani zijn slordig in hun werk. Ze trekken aandacht als ze moorden, en de overheid heeft dat al een paar keer moeten verdoezelen. Ik verplaats mijn blik naar Petric, die achterover in zijn stoel hangt. Hij glimlacht als onze blikken elkaar ontmoeten. Het is een sluwe glimlach, en dat is ook zijn zwakte. Hij is zo zelfverzekerd dat hij bijna geen voorwerk doet voor zijn opdrachten. Het is gevaarlijk om zo te werk te gaan, maar hij zegt dat het de enige manier is waarop hij er nog plezier in heeft.

De veteranen zitten op hun stoelen en zien er verveeld uit. Alexandru zit een beetje aan zijn nagels te frunniken en de anderen spelen met de knopen van hun pak of halen denkbeeldige pluisjes van hun mouw. Ze hebben deze peptalk al tientallen keren gehoord. Eén ding staat als een paal boven water: we willen allemaal de deur uitlopen om te doen waarvoor we geboren zijn.

Het is zeven uur als de zitting opgeheven wordt. We mogen even kort en respectvol praten met de Zieners en andere leden, maar daarna worden we weggestuurd voor het eten dat klaargemaakt is door onze chefs. Oudsten, Zieners, Schaduwen, Wachters en Verkenners. Het is de enige keer per maand dat we allemaal samen in één ruimte zijn, dat we echt feesten. En dan nog meer feesten.

Een soort Thanksgiving, maar dan tien keer zo groot.

We passen allemaal met gemak om de eettafel en er is genoeg eten voor een heel weeshuis. Maar dat zijn we dan ook wel, soort van. Henri en Stefan gaan zoals altijd voorop in het gesprek, deze keer met allerlei grappen over de overheid. Daardoor moet ik aan iets denken dat mijn vader me geleerd heeft: bijt niet in de hand die je voedt. Kom voor jezelf op, maar heb respect en wees dankbaar voor wat je krijgt. Henri en Stefan lijken die levensles totaal gemist te hebben.

Ze zien het als hun taak om de bevolking te beschermen omdat dat is wat al generaties in hun bloed zit. Maar het zijn arrogante leiders. Ze hebben er geen enkel probleem mee om absurde vergoedingen te vragen aan de overheid, zeker omdat de wereld zonder ons in totale chaos zou vervallen.

Vanavond gaan hun verhalen over hoe bezorgd de president leek tijdens hun laatste meeting en hoe hij ze bijna smeekte om iedere Halfbloed in de wereld te elimineren. Dat is ons doel, maar helaas werkt het niet zo. Onze families zitten al jaren achter de Halfbloeden aan, en steeds als we denken dat we ze uitgeroeid hebben, duiken ze tientallen jaren later weer op. Sterker, sneller en beter aangepast op de samenleving dan ooit.

Ze zijn nu zo geëvolueerd dat je ze niet kunt onderscheiden van een niet-geïnfecteerd mens. Het is zelfs zo dat negen van de tien mensen niet aan zou kunnen wijzen wie de Halfbloed is als je een rijtje mensen voor hun neus zou zetten. Zelfs niet als hun leven ervan afhing. De enige reden dat wij dat wel kunnen, is omdat wij ervoor getraind zijn.

Het zit hem in de kleine dingen, bijvoorbeeld de gele gloed over het wit van hun ogen. Een beetje als bij geelzucht, maar dan onnatuurlijk. Hetzelfde geldt voor hun nagels. Die zijn ongezonder geel en de huid is extra droog. Daarnaast is de ruggengraat van een Halfbloed bij de nek breder dan normaal. Maar dat is niet echt iets dat snel opvalt als ze kleding aan hebben.

Dat is precies wat deze generatie Halfbloeden zo verontrustend maakt. Het stoort me echt dat Henri en Stefan zelfverzekerd grap-pen over hoe het er nu voor staat. Ik kan niet wachten tot ik van tafel kan en als het moment daar is, ga ik meteen naar mijn kamer.

Als ik eindelijk alleen ben, haal ik de papieren uit mijn zak. Ik vouw de dunne papiertjes uit elkaar. William Simons Stafford III (VI) en Riley Lee Bennett (MD). Ik heb de namen en locaties nog maar net gelezen als mijn zus de kamer binnenstormt.

‘Ugh, die etentjes worden zo irritant hè. Ik snap niet hoe al die ego’s samen in één ruimte passen.’

Ik laat mijn adem ontsnappen in iets dat bijna als een lach klinkt. ‘Ik weet het. Vroeger was het niet zo.’

‘Hoe weet jij dat nou? Je bent nog maar vijf maanden lid van de Kring.’

Ik kantel mijn hoofd. ‘Kom op, Rosie. Je weet dat ik hier al rondsloop toen papa nog leefde en ik alles afluisterde waar ik de kans voor kreeg. Ik keek op tegen de Kring, die stond ergens voor.’

‘Dat is nog steeds zo,’ zegt ze.

‘Ja, maar ik denk steeds vaker dat de burgers de eerste prioriteit niet meer zijn. Het gaat nu meer om de eer.’

Ze loopt naar mijn bed en gaat zitten. ‘Misschien heb je wel gelijk.’

Ik kijk naar mijn handen en haar blik valt op de papieren. ‘Dus, wat is de opdracht?’

Ik laat haar de namen zien.

‘William en Riley. Een oudere en een jongere kerel dus.’

‘Hoezo denk je dat?’ vraag ik.

‘Tja, William is een naam voor een ouder iemand en Riley is zeker weten een coole naam. Het is bijna jammer. Ik durf nu al wel te zeggen dat hij nog knap is ook.’

‘Wat?’

‘Ik bedoel, dat hij dat waarschijnlijk was. Voordat hij geïnfecteerd werd.’